

Deze ondernemers moeten wijken voor het nieuwe knooppunt Hoevelaken

Fotograaf Nico Brons en verslaggever Wichard Maassen nemen wekelijks een kijkje achter het nieuws. Vandaag: wachten op het nieuwe knooppunt.

Wichard Maassen 20-04-19, 12:12

Het is één grote familie, daar op dat minibedrijventerrein aan de Nijkerkerstraat. Als een van de garagehouders de drukte niet aan kan of vakantie viert, neemt een collega klanten over. Hun onderdelen bestellen ze bij buurman Frank Versteeg. „Wij gunnen elkaar álles.”

De ‘familie’, waartoe onder meer ook een meubel- en een internetbedrijf behoren, zou ook in de toekomst graag bij elkaar blijven. De vraag is of dat lukt, want alle ondernemingen moeten wijken voor de reconstructie van het knooppunt Hoevelaken. Parallel aan de A28, die achter de garages langsloopt, komt een extra strook asfalt te liggen. En wie garandeert hun dat er in de nabije omgeving een plek beschikbaar is waar ze allemaal terechtkunnen?

In totaal gaat de komende jaren een kleine dertig panden, waaronder enkele woningen, tegen de vlakte. Het leeuwendeel staat aan de Nijkerkerstraat. „Wij vormen het hoofdpijndossier van Rijkswaterstaat”, zegt Erik Jan Mijnten, niet gespeend van sarcasme.

Langzaam

Mijnten doet in bedrijfsauto's en is eigenaar van het terrein. De onderhandelingen met Rijkswaterstaat over het uitkoopbedrag zijn net gestart. „Maar we zijn er nog láááng niet uit. Het gaat tergend langzaam.” Dat maakt de zoektocht naar een vervangende locatie voorlopig tot een zinloze exercitie, voegt hij eraan toe. „Als jij een nieuwe auto wilt kopen, kijk je toch ook eerst naar je budget?”

Hij en zijn huurders weten al sinds 2012 van het ambitieuze verkeersplan, dat een eind moet maken aan de dagelijkse opstoppingen. Maar enigszins concreet werd het pas een half jaar geleden, met het ontwerp-tracébesluit. In 2021 wordt begonnen met de werkzaamheden, was de boodschap. Niet dus; afgelopen week ontbond de minister het contract met twee bouwers uit vrees voor overschrijding van de kosten. En dat betekent vertraging. Opnieuw.

„Ik ben het helemaal zat”, verzucht Versteeg, de man van de auto-onderdelen, terwijl hij heen en weer rent tussen de telefoon en de balie (‘er zijn twee zieken’). „Die reconstructie wordt steeds weer uitgesteld. Omdat het hier ophoudt, heeft investeren geen zin meer. En dat is eigenlijk wel nodig.”

Hij toont ons zijn kantoortje op de begane grond. Het tafelblad, een staaltje huisvlijt, bladdert af aan de randen. Boven, in een groter kantoor, vertonen de kunststof dakramen vochtvlekken. Hoewel Versteeg snakt naar duidelijkheid over de toekomst, vreest hij de verhuizing. Dat valt te begrijpen. Zijn bedrijfsruimte omvat 1000 vierkante meter, waar wagonladingen vol artikelen liggen opgeslagen. Daaronder alleen al zo'n 15.000 uitlaatstukken. „Alle pakkingen en klemmetjes zijn niet te tellen.”

Intussen is collega Mark Vermeulen, van Autoservice Vermeulen, binnengeslopen. Op zijn gemak rolt hij een shaggie in toetervorm. „Ik laat me niet gek maken. Het liefst zou je natuurlijk zelf het moment van vertrek bepalen. Maar wie betaalt dan de verhuizing?”

Laconiek

Arnold Jansen van Autoservice Vathorst en Remco Peppelenbosch, inrichter van pitboxen op autocircuits, reageren al even laconiek. Ze wachten de ontwikkelingen af. „Geen idee waar we straks heen moeten.”

Gevieren poseren ze aan de achterzijde van de garages, met zicht op de A28. „Elke dag staan ze dáár in de file. En dan kijken ze vanuit hun auto's zó op onze bedrijfslogo's. Een betere plek krijgen we nooit meer.”

